

Пейо Яворов

ВЪЗХОД

...Наоколо ми кърваво се плиска
море: люлее ме вълна.
И в бездната ту плаче, ту се киска
на злото демон; – глъбина
под мене се тъмней... Море се плиска.

...Това са те, това са те, вълните,
на мътния живот вълни,
обагрени с кръвта ми. Ти в гърдите,
ти най-жестоко ме рани –
и огън-рана зей... Посред вълните.

– Посред вълните морски в шемет мудро
проглеждам аз. Вълшебно грей
зора след бурна нощ. В душата чудно
прониква утрен лъч. Немея
и бездната... Море се плиска мудро.

...Това си ти, това си ти, огряла –
на туй сърце, на тез гърди
изкървана в кръвта. Ти, кръв проляла,
ти бе в обагрени води,
в най-чистата стихия... Ти, огряла!

...Сияние вълшебно – и слепея.
Ни облак в пламнал небосвод
за миг да те притули. И не смея
пред твоя гордия възход
миг поглед да открия... И слепея.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7105>]